

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 395/2026
11.03.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Жељко Рајчевић, адвокат из ..., против тужене Средње школе „Свети Сава“ из Сомбора, коју заступа Правобранилаштво Града Сомбора, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1473/25 од 26.11.2025. године, у седници одржаној 11.03.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1473/25 од 26.11.2025. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1473/25 од 26.11.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 20/24 од 01.09.2025. године, ставом првим и другим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужилци на име разлике накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада – градски превоз за период март 2021. - октобар 2024. године, исплати укупан износ од 26.982,16 динара увећан за законску затезну камату прописану Законом о затезној камати почев од доспелости сваког појединачног потраживања до исплате, на начин ближе одређен у овом ставу изреке. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужилци надокнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 136.128,82 динара са законском затезном каматом рачунајући од дана извршности пресуде па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1473/25 од 26.11.2025. године, ставом првим изреке, делимично је преиначено решење о трошковима поступка садржано у првостепеној пресуди, тако што је одбијен захтев тужилце за накнаду трошкова парничног поступка преко износа од 107.128,82 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одбијена је жалба у преосталом делу и потврђена првостепена пресуда. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о посебној по члану 404. ЗПП.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Питање права запослених у средњој школи на накнаду путних трошкова градског превоза није спорно у пракси Врховног суда, као право које је предвиђено одредбама члана 118. став 1. Закона о раду и члана 26. став 1. Посебног колективног уговора за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика („Службени гласник РС“ бр. 21/15...123/22). Чињенично је утврђено да је удаљеност од тужиљине адресе становања до првог аутобуског стајалишта око 800 метара, а од места рада до првог аутобуског стајалишта око 700 метара, да спорни износ представља разлику припадајућег и исплаћеног износа путних трошкова спрам сразмерног броја дана који је тужиља радила код тужене школе, са полазиштем на обрачун утврђен на бази месечне маркице локалног превозника без попуста, па је правноснажна одлука донета је у складу са одредбом члана 9. став 2. Закона о раду која не подлеже тумачењу, а по којој послодавац не може утврђивати мања права и неповољније услове рада запосленима од права и услова утврђених законом.

Пошто не постоји ни један од законом предвиђених разлога да се о ревизији одлучи као о посебној, одлука у ставу првом изреке донета је на основу одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије као редовне у смислу одредби члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 403. ЗПП и утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради новчане исплате тужиља је поднела дана 17.01.2024. године, вредност предмета спора по члану 28. став 1. ЗПП је 26.982,16 динара и очигледно не премашује напред наведени имовински цензус.

Из наведених разлога, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић